

Никола се изправи, огледа стаята, очитѣ му се напълниха съ сълзи. Домилѣ му, много му домилѣ. А нѣщо пърпаше въ гърдитѣ му — ще хвъркне. Трийсетъ и петъ години не се е връщаль въ тая къща. Деветгодишно дете замина въ Влашко, чиракува, учи занаятъ, изучи се, стана майсторъ — най-добъръ майсторъ на алафранга дрехи. Отъ година вече бѣше френкъ-панталонджия въ Търново и сѣ не се наканваше да дойде въ Русчукъ да види какво е останало отъ бащиния му домъ. Мислѣше, че всичко е разсипано. После, сякашъ Господь го накара. Дощѣ му се още веднѣжъ да види калдарѣмената тѣсна улица, гърбата дюля на двора, чарчарушитѣ. Знаеше си, какво го чака следъ день — два. Защото откакъ бѣ миналъ Дунава, по-малко въртѣше иглата. Не бѣше дошълъ той въ България да носи новата мода, а да буди народа за свобода. Следъ нѣкой и другъ день щѣше да пламне въстанието и тогава само орлитѣ щѣха да му знаятъ гроба.

— Е, мале, ти си пакъ юнакъ, — каза Никола и се помжчи да бжде веселъ. — И чарчарушитѣ ти цвѣтятъ.

— Цвѣтятъ, синко, цвѣтятъ. Бѣхъ ги прежала вече, мислѣхъ, като умра и тѣ ще умратъ отъ засухъ. Па ей сега се сѣтихъ за тебе. Господь ме сумяса. Рекохъ си: Николица ще ми гледа чарчарушитѣ. Снахата де! Нали си ми довелъ снаха?

— Доведохъ, мале!

— Съ сини очи ли?

— Съ сини!

— Да ти е жиза. И внучета ще ми отгледате. Мънички, хубавки. Да сте ми живи и здрави. Четири внучета.